

Elin Michelsen

Samskiptisfrøðingur

ið sær...

tey, sum ikki eru samd við okkum. Okkum dámar so væl at hava rætt, at vit halda okkum aftur frá at spyrja, hví hini halda sum tey gera, og um nú alt tað vit finna á Facebook man vera rætt. Nei, tað er ikki lætt at gera tað rætt.

Tað kennist, sum hava vit ikki ein livandi kjans at finna útav, hvat er hvat, tí vit fáa so nógv input og so nógvur meiningar, at vit altíð kunnu finna okkurt, sum samsvarar við og undirbyggir tað, vit longu halda frammanundan. Hetta hevur við sær, at vit sjáldan seta okkum inn í tað, sum hini halda – altso

Vit hava tað so gott so gott í Føroyum. Sum oftast duga vit ikki at síggja tað, tí vit eru bert vanlig menniskju, ið renna runt í okkara gerandisdegi, og hava ríkiligt at hugsa um við okkara egnu trupulleikum. Men hyggja vit okkum um, at støðuni aðrastaðni í heiminum, so er lítið at ivast í, at vit hava hava

tað gott. Sera gott. Vit sleppa at siga okkara hugsan – eisini tá vit eru ónøgd. Vit sleppa at giftast ella at lata vera, at velja okkara egnu leið í lívinum, og so mangt annað, sum vit taka fyri givið, men sum onnur lata lívið fyri at sleppa.

Tí eri eg takksom fyri at bógva í Føroyum í 2017. Eg og øll míni eru trygg, hava tak yvir høvdið og mat í munnin. Hetta eru gávur vit hava fingið, og sum vit hava skyldu til at deila við onnur. Bæði tey í Føroyum, ið ikki hava tað gott, men so sanniliga eisini uttanfyri landoddarnar, har neyðin er stór. Tað er so lætt at blunda og takka Gudi fyri, at vit bógva í einum oyggjalandi, har eingi flóttafólk koma streymandi inn yvir okkara mørk. Men lætt er ikki altíð rætt. Rætt er at hjálpa har vit kunnu. Um tað er skúlagongd til børn í Afrika, Christmas Child jólagávur til Rumenia, eitt bræv fyri Amnesty ella pengar til Reyða Kross, so kunnu vit øll gera nakað. Eftir mínum tykki hava vit skyldu til at gera nakað. Vit hava skyldu

til at læra okkara børn, at tey kunnu broyta heimin – bara eitt pinkalítið sindur, við at gleða onkran annan, ella at geva onkrum ein møguleika, sum tey annars ikki høvdu havt. Tað skal ikki nógv til fyri at gera ein stóran mun, um vit øll eru við. Hetta, at øll eru við, er nakað, sum liggur djúpt í føroyinginum. Tað er so sára einfalt: Um øll bara hugsaðu um sítt, vóru Føroyar eitt keðiligt stað at bógva. Eingi ítróttarfeløg, eingir bindiklubbar, eingir skótar – ja einki skipað frítíðarlív hevði verið yvirhøvur, um ikki fólk góvu av sínari tíð og orku fyri at vera venjarar, nevndarlimir, leiðarar, samskiparar og alt hitt, sum hoyrir við.

Tað er soleiðis føroyingar gera, fyri at kunna bjóða somu tilboð sum tey stóru londini. Børn okkara kunnu royna allar hugsandi ítróttargreinir, tí at onkur er, sum brennur fyri, at tey skulu hava møguleikan. Tey sleppa at ferðast í bø og haga, tí skótaleiðarar geva teimum møguleikan. Tey sleppa at ganga til seyming, parkour ella

guitarspæl, tí onkur gevur sær tíð til at læra tey, eftir arbeidstíð og í vikuskiftum. Hetta er stórt og skal ikki undirmetast. Tað er lætt at spæla bóltin yvir til land ella kommunu og biðja tey um at loysa uppgávuna, men er tað rætt?

Um eg skuldi komið við einum ynski fyri árið 2017, so hevði tað verið, at skrivaða kjakmentanin fekk eitt kvink uppeftir. Bæði á Facebook og har miðlarnir loyva viðmerkingum. At vit fara at vanda okkum meira um ordini, og ikki skýra onnur fyri idiotar, skøkjur og landsvíkjarar, tí tey ikki eru samd við okkum. At vit heldur lurta og bjóða til veruligt kjak – tað hevði verið stuttligt.

Og mitt nýggjárslyfti? Eg fari at nýta færri plastikkposar, og gera mítt til at dálkingin í havinum ikki veksur so nógv. Tað burdi ikki verið so trupult at hildið.